

ГЛАВА LXVI.

Возмущеніе Авессаломово.

Отъ всичкы-тѣ сынове Давидовы найотличны были Авессаломъ и Соломонъ. Авессаломъ былъ найхубавъ мѣжъ во всичкій Израиль. Во вѣншность-тѣ на тѣло-то му нѣмало никакъвъ недостаткъ, особенно той ималъ прѣкрасны космы; по сѣрдце-то му было развратено отъ честолюбіе. У него си родила лоша мысль да свали башъ си отъ прѣстола, та да царува той на мѣсто-то му. За подобрь успѣхъ въ намѣреніе-то си, той ся всякакъ стараялъ да добые любовь-тѣ на народа. Съ таъ цѣль той стоялъ повечето на градскы-тѣ врата и пыталъ мимоходящи-тѣ: за какъхъ работъ отивать да просятъ царя. И кога му нѣкой рассказвалъ за работъ-тѣ си, Авессаломъ говорилъ: „твое-то дѣло е право; но при царя нѣма ни единъ, който да ся застъпи за тебе. О, ако быхъ былъ азъ сѣдѣя на народа, азъ быхъ изслушвалъ всякого и сѣдилъ быхъ праведно.“ Ако му воздавалъ нѣкой почеть, приличнъ на царскый сынъ, Авессаломъ го пригърщалъ и стискалъ на сѣрдце-то си. Съ такъвъ начинъ той станѣлъ обыченъ въ народа, и всичкы желали да имъ бѣде царь. Такожде прѣклонилъ на своѣхъ странѣхъ Ахытофела, совѣтника царскый, който ималъ голѣмъ почеть между Израилтяне-тѣ.

Авессаломъ былъ увѣренъ, че неговый замыслъ ще ся свѣрши съ успѣхъ. Той отишълъ до царя и искалъ отъ него позволеніе да иде въ градъ Хевронъ, за да принесе тамъ жертвъ Богу, коѣто былъ обречѣлъ. Давидъ му казалъ: „иди съ Богомъ, сыне, мой.“ Авессаломъ, кога стигнѣлъ въ Хевронъ, принесялъ Богу жертвъ, и въ сѣщо-то время направилъ наговоръ противъ башъ си. Нему трѣбовало царско позволеніе само за да не даде за себе подозрѣніе; тойзи лицемѣръ, подъ було-то на благочестіе-то, скривалъ злодѣйско намѣреніе. Само-то жертвоприношеніе той употребилъ за срдство да събере повече народъ. Прѣди още